

Szabadon nézem a folyót,
ahogy feltölti a sár.
Messze bújnak előlem,
a gondok és a gyász.

Lehalkítom magamban a csöndet,
hogy végre lássak.
A jelenre összpontosítok
nem a látóhatárra.

Száguldunk, álmodunk
a végén úgyis meghalunk.
Száguldjunk tűzben álmodjunk,
a végén úgyis mindketten meghalunk.

Szívhang robban,
mindent elvisz az útból,
végsőt dobban,
de nem a legutolsót.
Ha száz a szó, csak egy a vég,
azt is félbe vágom.
Ha eldobod az életem,
én biztos megtalálom.

Túladagolom a csendet,
mert sehogyse látok már,
de ha lehunyom a szemem a gondok
újra meg újra másznak rám.

Száguldunk, álmodunk
a végén úgyis mindketten meghalunk.

Nincs hang és nincsen fény, nincs szűro szó.
Nincs ember, nincs lélek, nincs alkotó.
Nem láttam még semmit
és nem lesz több új.
A szívhang csak gyengül
ha elzár a múlt.